

Так склалося, що все моє життя пов'язане з Рубіжанським інститутом. Після закінчення Рубіжанського хіміко-механічного технікуму я мріяв продовжити свою освіту, і саме в цей час у Рубіжному відкрився загально-технічний факультет ХПІ ім. В. І. Леніна.

Я був одним із перших абітурієнтів. Успішно склавши вступні іспити (хімія, математика, фізика, російська мова — 18 балів), 1 вересня 1959 р. став студентом факультету «Хімічна технологія органічних барвників та проміжних продуктів». Студентський квиток № 3 вручав мені декан факультету к. т. н. Плакідін Валентин Леонідович, чудовий вчений і великий ентузіаст створення та розвитку Рубіжанського інституту.

Перша лекція була з вищої математики. Читала її Людмила Михайлівна Авдеєнко. Незважаючи на молодий вік, вона чудово знала предмет і дохідливо, із захопленням викладала основи матаналізу студентам.

Запам'яталося мені також, як викладали на I курсі Лідія Іллівна Дика (нарисна геометрія) і Віра Яківна Артеменко (німецька мова).

Гуртожитку на той час інститут не мав і знімав для студентів 3-кімнатну квартиру, де ми з однокурсниками проводили кращі роки свого життя: готувалися до екзаменаційних сесій, виконували розрахункові завдання, писали реферати і перекладали російською незрозумілі нинішнім студентам «тисячі знаків».

Служба в армії перервала моє навчання, але через 3 роки я повернувся до рідного інституту, який на той час став Рубіжанським філіалом ХПІ. У цей час у цьому навчальному закладі зміцнився викладацький склад, прийшли працювати кандидати наук: Віктор Олександрович Якобі, Михайло Якович Розкін, Леонід Афоневич Козорез.

Своєму становленню як фахівця дуже завдячую викладачам — хіміку від Бога Олександрю Дем'яновичу Ісаку та молодому кандидату наук, який прибув із Новосибірська, Леоніду Афоневичу Козорезу. Навчаючи органічної хімії та технології барвників, вони водночас прищеплювали мені інтерес до наукової роботи. В ті роки завдяки турботам Рубіжанського хімкомбінату, філіал мав у своєму розпорядженні дуже хорошу матеріальну базу. У лабораторіях не бракувало реактивів, а кваліфіковані лаборанти завжди були готові допомогти студентам при отриманні синтезів та проведенні аналізів.

Природно, що моя дипломна науково-дослідна робота була на тему окислення метилантрахінонів озonom, керівник якої був Віктор Олександрович Якобі, який заснував відому у всьому світі школу «Каталітичне окислення ароматичних сполук озonom».

У 1968 р. я закінчив інститут і отримав диплом із відзнакою.

Після цього вступив до аспірантури і захистив кандидатську, а згодом і докторську дисертацію. Мої наукові інтереси не змінилися — зі студентської лави по сьогоднішній день займаюся каталітичним окисленням органічних сполук озonom. Під моїм керівництвом захистили кандидатські дисертації 15 осіб. У період із 1989 по 1994 рр. мені довелося бути директором Рубіжанського філіалу.

Нині волею долі Рубіжанський філіал розділився на два окремі інститути: Северодонецький технологічний інститут, у якому я працюю, та Інститут хімічних технологій (м. Рубіжне). Однак серцем я завжди із моєю alma mater — Рубіжанським філіалом.

ТЮПАЛО Микола Федорович

Випускник Рубіжанського інституту (1968 р.)

**Директор Рубіжанського філіалу Східноукраїнського державного університету (1989–1994 рр.).
Директор Северодонецького технологічного інституту Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля (1994–2002 рр.).
Доктор хімічних наук, професор.
Відмінник освіти України**

